

Protokol nahrávky*

Pamětník: Jaroslava Šiktancová (JŠ)

Datum a místo natáčení: 23.4. a 30.4. 2025 v Malém sále IDU, Praha

Natočila a zpracovala: Alena Hrádková

1. AUDIONAHRÁVKA	
0:00:00	Dětský ráj. Herálec pod Žákovou Horou. <i>Magické místo</i> , je tam rozmoří, pramen Svratky. Rodiče byli ze stejné vesnice, maminka z moravské strany, tatínek z české. Veliká rodina, prarodiče i rodiče byli z hodně sourozenců. Prarodiče z mamičiny strany se jmenovali Josef a Josefa, z tátovy strany Františka a Jan. Rodiče Jaroslav a Jaroslava. Místo her: Mariánská huť, samota, trosky sklárny, všude se daly najít střepy sklíček. Idylická krajina. Herálec a Praha: <i>podvojnost</i> , zdroj velké radosti a velkého smutku. Dědeček z mamičiny strany: švec, mimořádně zvědavý a zvědavý, byl také správcem místního kina. Spolu s JŠ chodili pro filmové kotouče a reklamní fotografie, které vyvěšovali. Chodila hodně často do kina, byly to velké zážitky,
0:19:18	Rodinné zázemí. Moudrost dospělých, kteří je drželi dál od nesouladu mezi sebou, pocit bezpečí. Do Herálce jezdila pravidelně každé léto do 18 let. <i>Rozpolcené bytí:</i> mnoho otázek, zjištění fantazie, stýskání po tom místě, kde zrovna nejsi, představy, porovnávání obou míst. Sestra Ludmila, o 5 let starší, byla mezi nimi velká rozdílnost i velké spojení. <i>Lekce z Vysočiny:</i> láska k velké rodině, k větší společnosti lidí, schopnost napojit se na ostatní.
0:25:25	Praha, základní škola. Důstojná budova ve Vojtěšské ulici, děti tam rády chodily. Jeden rok v Klimentské, kde byl základ nové jazykové školy, potom zpět ve škole v Ostrovní. Trpělivá učitelka v první třídě Ticháčková. JŠ od 2. třídy vždycky zlobila. Nedá jí to, má pokušení i dneska <i>zlobit</i> .
0:27:58	Rytmika, Alena Skálová. Rytmika byl zřejmě vynález Aleny Skálové a Jarmily Kroschlové. Spojení lásky k pohybu, nápravného tělocviku, výrazového tance, <i>bosonohého tančení</i> . Odehrávala se v Ústředním kulturním dome železničářů (ÚKDŽ) - kde pracoval tatínek - JŠ tam chodila od 4 let, od 5 let jezdila sama 2x týdně, což bylo docela náročné. Zúčastnily se soutěží, získávaly ceny, možná také proto, že tento styl byl nezařaditelný. Alena Skálová - celoživotní přítelkyně. Byla choreografkou první inscenace JŠ v Chebu na hudbu Ivy Bittové [„Putování za štěstím“, 1990, ZD Cheb].
0:32:40	Dramaták, Jarmila Stránská. Byla herečka D34 E. F. Buriana, takže v dramatu realizovali tituly z D34, k divadlu přistupovali skrze výklad Buriana. Komplexní výuka lásky nejen k divadlu, ale i k literatuře a k poezii. Měli například i svojí divadelní knihovničku. Při zkouškách na Divadelní fakulta Akademie múzických umění (DAMU) se poznalo, kdo přišel z jejího dramatu. Začínali tam např. Jaromír Hanzlík, Petr Štěpánek, Jelena a Milena Šebestovy [později Jelena Juklová, Milena Kleinerová], Tatjana Medvecká, Jan Hartl, David Vejražka. Zákonitá cesta k DAMU. J. Stránská si všimla, že JŠ dokáže věci formulovat, mluvit o nich. Doporučila jí režii, což bylo v té době nezvyklé. JŠ nechtěla být herečkou také pro velkou trému. Zkusila zkoušky na režii a uspěla.

*

Protokol nepředkládá ověřená fakta. Reprodukuje informace v té podobě, v jaké je uvádí narátorka. Případná vnější doplnění jsou odlišena hranatými závorkami.

0:41:49	Inscenování „Vojny“ podle E. F. Buriana s BodyVoiceBandem. Vojna přišla do jejího života jako dar, aby spojila rytmiku Aleny Skálové (choreografie Martin Pacek) a dramatařák Jarmily Stránské. Inscenace „Vojny“ tvořila základ pozdějšího BodyVoiceBandu. [Ke vzniku inscenace „Vojna“ se JŠ vrací ve videonahrávce]
0:43:00	Inspirace. Alena Skálová, která neměla ráda lidovky ve stylu <i>jen tak potancovat</i> , měla podněty z výtvarna. Jarmila Stránská, která byla od Buriana nakažená tím, že lidová poezie není sentimentální, ale krutá, je to trest, dá se tomu propadnout. Dalším inspiračním zdrojem JŠ byly blázniviny, pohádky J. Thurbera, C. Brentana. Hravost, začarovaná primitivnost. Verš. Potřeba mít na jevišti živou hudbu.
0:47:14	DAMU, režie. Byla v ročníku s Přemyslem Rutem a Josefem Lédlem (režie), z dramaturgie s Jiřím Pálkou, Bárrou [Barbarou] Tůmovou, Jiřinou [na příjmení si nemůže vzpomenout, dohledáno Jiřina Brožová] a Katarínou Benčíčovou. V druhém ročníku vytvořili tandem s P. Rutem a uvedli s herci svého ročníku Davidem Vejražkou a Milenou Steinmasslovou v Žižkovském divadle inscenaci „Dafnis a Chloe“ [premiéra 14.10.1976]. Texty Přemysl Rut. Variace na dialog Dafnise a Chloe od různých slavných autorů (Čechov, Brecht, O’Neal, Anouilh a další). Důležité představení, které měli rádi.
0:51:10	Pedagogové. František Štěpánek: noblesní, jemný člověk, jeho myšlení bylo trochu inženýrské, suché. Jan Císař: obohacoval běžný způsob výkladu divadla, znalec Brechta. Vzpomínka na klauzury: „Marie Stuartovna“, Slowackého „Balladyna“, „Sever proti Jihu“. „Jazzová pohádka“, kterou hráli na Zavadilce.
0:55:28	Herci v ročníku. Jindra Janoušková, Marta Hrachovinová, Eva Hořánková, Jiřina Pachlová. Jan Novotný, Ivan Řezáč, Tomáš Jirman, Zdeněk Sedláček a Julek Hirsch (později Černé divadlo). Zhodnocení ročníku: asi nebyl příliš výrazný.
0:57:19	Po vyloučení z DAMU. [Společně se svým tehdejším přítelem Janem Ungerem podepsala petici Charta 77, vice JŠ uvádí v projektu Paměť národa]. Po podpisu Charty 77 už nemohla nastoupit do posledního ročníku a udělat závěrečnou inscenaci v divadle DISK. V některých momentech jí bylo ouvej. Zpětně všechno hodnotí jako součást běhu svého života a připouští, že je možné, že ostny a hořkosti mohou vyprchat. Měla divadlo tak ráda, že jí nepřešlo, milovala poezii, ta jí pomáhala. Příležitostně zastupovala A. Skálovou v LŠU ve výuce. Když A. Skálová potom uváděla „Jarní pastorále“ na Žofině [Chorea Bohemika], přizvala JŠ, aby jako součást režírovala „Hry o Saličce“ (A. Skálová prosadila, že JŠ byla uvedena v programu, což bylo pro ní krásné).
1:00:28	Ljuba Klovská [s Ljubou Klovskou je dostupný rozhovor natočený v rámci tohoto projektu] a dramatařák. JŠ a Ljuba Klovská měly společně dětský dramatický soubor Bílá síť, vytvořily s dětmi několik zajímavých představení, např. „O dědu Vševedovi“, „Irské pohádky“. Hráli například na Vyšehradě. Pro JŠ to bylo dobré období, pokračoval význam dramatařáku jako místa, kde se věci pojmenovávaly, což se po revoluci ztratilo. Šlo o LŠU Loužní v Braníku, později se přestěhovala na Pankrác. Bylo to přibližně v letech 1985–1987, pak 1990–1993.
1:03:45	Zpátky k Chartě 77. Jak se stalo, že podepsala Chartu? Na škole měla velkou lásku Jana Ungera, loutkáře, který byl z ročníku Jána Sedala. Společně se také znali se s dětmi z rodiny Němcových a přátelili se, chodili na <i>domácí školy</i> . Když měli možnost Chartu podepsat, tak vůbec neváhali. Otázka, jestli věděli, že to bude tak závažný krok a co se pak stane? Že ta podoba bude tak represivní, to si asi nikdo neuměl představit. Nelitovala. Po podpisu chodila rok na výslechy (asi jednou za 3 týdny). Záminkou k vyloučení ze školy byla brigáda v kině Sevastopol, kam chodila s dalšími uklízet, byli obviněni, že tam dochází

	k podvodům. Bylo svolané kárné řízení kvůli údajným podvodům, ale vědělo se, o co jde, nikdo ale Chartu nejmenoval. Poté byla rovnou vyzvána, že musí odvolat svůj podpis a kát se. To nechtěla. Vyloučili jí za <i>negativní postoje, které zaujala a setrvala na nich</i> .
1:14:15	Rozhodnutí o vyloučení. Musela o něm říct rodičům, nejprve sestře, tatínkovi a pak společně mamince, tu to velice ranilo, trvalo jí dlouho, než si zvykla. Tatínek to vzal spíš sportovně. Měla už v té době brigádu v Jedličkově ústavu. Hodně nepříjemná byla změna prostředí z přátelského prostředí ve škole, samota při službách v Jedličárně. A také reakce některých lidí, někteří se jí báli potkat, aby s ní nemuseli mluvit. [Více v rozhovoru, který vedla JŠ v rámci projektu Paměť národa.]
1:17:55	První setkání s Miroslavem Macháčkem. Bylo zásadní, došlo k němu po premiéře Tatjány Medvecké a Ivana Luťanského „Poslední prázdniny“ v Národním divadle v režii Miroslava Macháčka [M. Stieber, premiéra 5. 5. 1977]. Seděli v divadelním klubu s herci a s Bárou Tůmovou a přišel k nim režisér Macháček. Ona reagovala poněkud drze na adresu hry. Jeho zřejmě zaujala její drzost, pozval je na „Měšťáky“ [Gorkij, premiéra 25. 11. 1976], potom na „Jako bychom se ani neznali“ [A. Kutěrníckij, premiéra 19. 10. 1978]. Vždycky si po představení spolu povídali.
<u>1:19:50</u>	„Naši furianti“ [L. Stroupežnický, premiéra 13. 9. 1979]. Macháček se na ni zeptal T. Medvecké, dozvěděl se o Chartě. Vymyslel, že by JŠ mohla hrát mladší sestru Kristýny Fialové v „Našich furiantech“. Bylo vymyšleno, že bude chodit pořád za Medveckou (která hrála Kristýnu) a bude si pořád popotahovat punčochy, to byl obraz JŠ a její sestry. V inscenaci to pak dělala Medvecká sama. Na čtených zkouškách seděla nahoře v rohu, poslouchala Macháčkův výklad o furiantství, udělal se jí jakýsi přetlak, že by k tomu potřebovala ještě něco říct, nevydržela to, všechno sepsala a donesla mu to. Druhý den na zkoušce Macháček použil při zkoušení její nápady. Vyžádal si, aby mu psala poznámky každý den. Přepisovala je na nočních službách v Jedličárně, stal se z toho denní zvyk. Později ještě na čtených zkouškách se stalo, že uprostřed zkoušky byla vyvedena ven, s odůvodněním, že zkouška nebude pokračovat, dokud tam „chartistka“ bude. Bylo to ostudné, hodně plakala, odjela a snažila se vyčistit si hlavu. Na další čtené zkoušky nemohla chodit, ale Macháček jí je popisoval. Později tajně chodila na zkoušky do hlediště, do lóže č. 16.
1:27:30	O vývoji vztahu s Macháčkem. Po premiéře měla velký strach, co bude dál. Macháček přišel s myšlenkou, že by spolu upravili „Bílou nemoc“ [K. Čapek, premiéra 21. 2. 1980]. V textu udělali velké úpravy, vymysleli syna barona, bylo to hodně práce. V té době už pracovala v Roztokách jako průvodkyně. Hodnotí toto období jako svojí novou školu, valnou většinu toho, co ví o činohře, se naučila od Macháčka. Po „Bílé nemoci“ byla „Vévodkyně valdštejnských vojsk“ [O. Daněk, premiéra 4. 10. 1980], pak „Hamlet“ [W. Shakespeare, premiéra 13. 4. 1982] už ve Smetanově divadle. Potom začali práci na „Smutek sluší Elektře“ pro MDP [O'Neill, premiéra 24. 3. 1987]. Ale v době uvádění inscenace už spolu nepracovali, rozešli se pracovní i soukromě. [Přestože na zmiňovaných inscenacích s Miroslavem Macháčkem intenzivně pracovala, vzhledem k tomu, že byla signatářkou Charty 77, nebylo její jméno uvedeno v žádném z programů.]
1:31:00	Vztah s Macháčkem a čím pro něj byla. Macháček potřeboval žáka a sparingpartnera, opozici, někoho, kdo má podobné zaujetí. Jejich partnerství se postupně měnilo. Při „Furiantech“ šlo o to, že dávala připomínky, něco vnímala a to ho k něčemu vedlo. Při „Bílé nemoci“ už společně psali, věděli, co je bílá

	nemoc, že to je sobectví, mrtvo v srdci. Kolem inscenace byla aféra, hrálo se asi 15x. U „Vévodkyně valdštejských vojsk“ šlo zase o hru z bitvy a jak to realizovat. S Macháčkem měli společnou schopnost se napojit, určitou požeračnost vjemů. Souhra, kdy je jedno, či je to nápad. Silný cit, který vznikl zákonitě. [S Macháčkem žila JŠ celkem 3 a půl roku.] Když byl potom vážně nemocný, stihli se spolu díky Marii Bokové ještě udobřit. Macháček byl podle ní <i>bylost drsné šlupky a křehké, naivní, přecitlivělé duše</i> . O Kateřině Macháčkové a její toleranci.
1:42:10	Po rozchodu s Macháčkem nevěděla, co má dělat. Přišla tím také o divadelní část svého života. Pracovala na kojeneckém oddělení Nemocnice Pod Petřínem, poté začala uklízet v katedrále sv. Víta. Později se vdala za Petra Šiktance a v roce 1987 se jim narodil syn David.
1:45:10	Začátek revoluce. Vzpomínka na to, jak zřejmě 18. listopadu lidé jdou po Národní třídě, oni si šli vyzvednout syna od rodičů a dostali se náhodou do čela průvodu. Viděli jí herci z Národního divadla a mávali jí.
	KONEC 1. AUDIONAHRÁVKY
	2. AUDIONAHRÁVKA
0:00:00	Zpátky k historii rodiny JŠ. Rodiče se v roce 1948 po svatbě přestěhovali do Prahy. Narodila se sestra Ludmila. JŠ se narodila v porodnici u Apolináře 2. 10. 1954. Matka, rodným jménem Jaroslava Librová, byla v domácnosti, ale jako švadlena měla svojí dívčí klientelu. Otec Jaroslav Odvárka byl vyučený číšník. Do Prahy přišel zároveň s kamarádem a zároveň také putovali po různých lepších pražských podnicích (Valdek, Demínka, Na Flóře); v roce 1968 odjeli do západního Německa, byla tam za nimi jako brigádnice, vydělala si na skládací kolo. Vrčení šicího stroje Lada v malém bytě, látky, špulky, vlnky, nitě byly součástí domova.
0:04:35	Spolupráce s Macháčkem [pokračování z předchozího vyprávění]. Uvědomila si, že jeden z největších vkladů jeho čtení divadelních textů bylo, že se <i>vlamoval</i> do lidí a chtěl poznat konflikt v nich. „Naše furianty“ měl nadepsané jako <i>hru o nemyšlení</i> , bylo důležité poznat, co to je furiantství. „Bílá nemoc“ byla o sobectví, o tom, že <i>člověk v oblasti srdeční nic necítí</i> . V „Hamletovi“ to bylo <i>když něco víš, nemůžeš jednat jinak</i> . Takže motiv vytvořil úhel, kterým se četla celá hra.
0:07:09	První samostatná inscenace. „Putování za štěstím“, Cheb [A. Zemančíková, premiéra 29. 9. 1990]. Text Aleny Zemančíkové, přátelství s ní. O jakémsi <i>okruhu samoty</i> , kdy ostatní už měli svoje stálé spolupracovníky, týmy, to se vytvářelo už při práci na škole, ona o tohle přišla díky pobytu mimo školu a divadlo. Spolupráce s Janou Zbořilovou. Výhody: znala dobře chebské divadlo, vzdělaná, talentovaná, scénografie, která aktivně zasahuje do režie. JŠ později víc tíhla k tomu, aby bylo víc svěřeno herecké složce, popřípadě hudbě a pohybu. S Janou Zbořilovou pracovaly vícekrát: „Se srdcem divno hrát“ [A. de Musset, premiéra 14. 3. 1992], „Magická komedie“ v Liberci [P. Corneille, premiéra 27. 4. 1991, znovu v Chebu „Alarika (Zlo běží)“ [J. Audiberti, premiéra 10. 10. 1992] a nakonec „Úklady a láska“ v Labyrintu [F. Schiller, premiéra 20. 3. 1993]. O komplikovanosti zkoušení v Labyrintu. JŠ zmiňuje oddělenost režiséra od herců, <i>režijní osamělost</i> . Myslí, že postupem let se tyto hranice trochu rozvolnily, dnes to už není tak ostré.
0:17:09	Spolupráce s Helenou Glancovou. JŠ jí vyráběla ručně pletené závěsy do Lyry Pragensis do inscenace „O Tristanovi a Isoldě“ [J. Bediér, premiéra 1984], Tristan a Isolda Jan Hartl a Marie Tomášová. Přivedla Glancové také Alenu Skálovou, na pohybovou spolupráci. Přítelkyně ze školy Bára Tůmová. Ta odešla po DAMU

	jako dramaturg do Liberce, JŠ jezdila za ní, zažila řadu premiér, to <i>zaléčovalo</i> její pocit odtržení od divadla. V té době JŠ už pracovala v Jedličkově ústavu, jezdila z Liberce prvním ranním autobusem do Prahy. U Báry Tůmové v Praze se také scházeli s Macháčkem, když připravovali „Vévodkyni valdštejnských vojsk“. Prodávali u ní také lampy firmy Michr [= Stanislav Milota a Vlasta Chramostová, heslem bylo S firmou Michr: licht ist sicher!]. Kamarádka ze školy Adriana.
0:22:07	Žena režisérka. Otázku <i>jak může žena režisérka pracovat a dobře se starat o děti</i> vyřešil život. JŠ se vdala v roce 1985 a syn se narodil v roce 1987, takže v době, kdy JŠ ještě v divadle pracovat nesměla; po revoluci už mu tedy byly 3 roky. Také později bydleli u maminky JŠ, která Davida moc milovala, takže o něj bylo výborně postaráno. Když JŠ začala pracovat v oblastních divadlech, brala syna s sebou, ten chodil do školky v Chebu i v Liberci. Cestování po oblastech nechala z rodinných důvodů asi po 4 letech. [JŠ nahlíží do soupisu svých premiér].
0:24: 54	Liberec. Vracela se tam moc ráda, v Naivním divadle se seznámila s Ivou Peřinovou, když zkoušeli „O bleší kůži“ [C. Bretano, premiéra 15. 5. 1993], znovu tam s Milanem Klímou zkoušeli „Válku s mloky“ [K. Čapek, premiéra 19. 5. 1995], kdy z velkého divadla pozvala Vojtěcha Rónu, aby pracoval v Naivním divadle, naopak Marka Sýkoru z Naivního divadla si pozvala do Magické komedie do Velkého divadla. Trochu tím mohla propojit herce z Naivního a z Divadla F. X. Šaldy, dobře to fungovalo. Liberec měla ráda i jako město.
0:25:53	Manžel Petr Šiktanc. Syn básníka Karla Šiktance, sám básník, píše pod dívčím příjmením své maminky jako Petr Halmay. Tchán básník Karel Šiktanc. Rodina Šiktancova: velká velkorysost, množství přátel, se kterými se seznámila. Sinolog Oldřich Král, jeho žena Eva Králová, literární teoretik Jiří Brabec a jeho žena. I po smrti Karla Šiktance zůstali jejími blízkými přáteli a diváky. Vytvářeli si jako rodina pevné, silné, bohaté sdílené kulturní zázemí, <i>rodinnou buňku</i> , i kvůli politické situaci. Petr i Karel si často navzájem četli poezii, také o poezii často mluvili. Hlubokými debatami trávili večery na chalupě. <i>Rovina jiného vnímání života</i> . V rámci projektu, který s Markétou Schartovou natáčely ve studiu na DAMU, natočila pohádky Karla Šiktance, jednu četl Karel Šiktanc sám.
0:36:18	Nedozkoušený projekt „Romeo a Julie“ ve Studiu Bouře. Jan Kačer jí nabídl zkoušení „Romea a Julie“, začalo se zkoušet na jaře 1989, vše už se uvolňovalo. Kačer už oslovil Jana Potměšila a Barboru Kodetovou, JŠ ale chtěla jako Julii Ivetu Eimanovou [dnes Rálková], domluvili se tedy na alternaci. Jan Kačer byl spolu s Radanem Rusevem zakladatelem Studia Bouře, režirovat tuto inscenaci nechtěl [nebo v té době nemohl], ale JŠ ho spolu s Ninou Divíškovou obsadila do rolí Kapuletových. [Celé obsazení a podrobnosti si nepamatuje]. Topolův překlad, mluvila s ním o postavě Vavřince. <i>Narovnání nenávisť rodů</i> . Byli ve zkoušení poměrně daleko, premiéra měla být na konci listopadu 1989. Choreografie Marcely Benoniové. Ples jako výrazový tanec. Bojovali s nacvičováním soubojů. Jan Potměšil: vidí ho, jak šermuje ramínkem. Odjel na koloběžce na Spartu přemlouvát fotbalisty, aby se přidali k revoluci. A tím se zkoušení přerušilo. Cestou z Ostravy měl Potměšil zásadní úraz. Bez něj se už k inscenaci nechtěli vracet. Zuzana Stivínová, Lucie Svobodová, Olga Patková jako pázata místo kluků. Merkucio Jiří Bábek. Ivan Jiřík, toho znala už z Malého českého divadla, inscenace Přemysla Ruta „Žádná tragedie“ [P. Rut, premiéra 18. 5. 1988] v Trojické, ta patřila také do doby, kdy nesměla. K „Romeovi a Julii“ se vrátili v rámci „Májového Shakespeara“ v Kašparu [premiéra v květnu 2001], kdy dopřáli

	Janu Potměšilovi slavnou postelovou scénu s oběma Juliemi. Takže vlastně šťastný konec.
0:45:47	Spolek Kašpar. Jakub Špalek jí nabídl místo režisérky. Jako první nazkoušela „Třináctery hodiny“ [J. Thurber, premiéra 14. 10. 1996]. Stala se kmenovou režisérkou. Spojovala je myšlenka, že to nebude hvězdné divadlo, ale <i>čistá činohra</i> se silnými příběhy. Ze Špalkových režii do toho patřili „Černí býci“ [J. Garner, premiéra 23. 4. 1999], „Mrzák inishmanský“ [M. McDonagh, premiéra 8. 12. 2002], z režii JŠ „Sestup Orfeův“ [T. Williams, premiéra 15. 9. 1997]. <i>Jednoduché divadlo, které prostě a s určitou chudobou vypráví příběhy.</i>
0:49:15	Zásadní inscenace. „Lišák“ [D. H. Lawrence, premiéra 17. 10. 1999]. Dramatizace Roman Císař, hudba Radúza, výprava Jana Zbořilová, dobrá inscenace, kterou má ráda. <i>Zásadní otázka: Je člověk sám pro sebe úplný, nebo jestli vždycky zbývá kus, aby byl v relaci s někým úplný.</i> Pro JŠ jde o příběh dvou žen, které se potřebují, aby si uvědomily samy sebe, a do jejich vztahu vpadne ten třetí, aby ho rozbořil. Při inscenování povídek Meet Flannery s BodyVoiceBandem si uvědomila, že je jí blízké téma, <i>kdy je nějaký stav, přijde někdo z vnějšku a pohne jím, nebo všechno rozmetá.</i>
0:54:19	Znovu Spolek Kašpar. Někteří herci, které přivedla do Kašparu. Jednak jeden ročník studentů, kdy končil ročník Zielinskiho a Nuckollse a bylo jim líto ukončit dvě inscenace z DISKu: „Rodinné příběhy“ [B. Srbljanovič, premiéra v DISKu 6. 3. 2001], „Roberto Zucco“ [B.-M. Koltés, premiéra v DISKu 12. 12. 2000]. Šlo například o herce Petra Lněničku, Markétu Coufalovou, Jitku Nerudovou. Do inscenace „Řekni větší lež“ [V. Brjusov, premiéra 10. 9. 2002] si JŠ přivedla Petra Pelzera, Milana Stehlíka, Jana Novotného, Marka Němce. Principálství Jakuba Špalka. Při inscenaci „Sestup Orfeův“ byl Milan Lukeš, který byl částečně autorem překladu, okouzlený neformalitou Kašparu, nadšeneckou atmosférou. Jakub Špalek: dokonalý principál, ví kdy, kde, co, baví ho konat fyzicky. Nevýhodou bylo, že chtěl mít všechno pod kontrolou, což ostatním nedává moc prostoru.
01:00:40	Opava. Po 6 letech dostala nabídku do Opavy. „Tanec na konci léta“ [B. Friel, premiéra 30. 3. 2003]. Postavila inscenaci jako poctu svému dětství na Vysočině, světu sester. Zájezd do Labyrintu v Praze, pro Opavu mimořádný zájezd.
1:03:40	Odchod z Kašparu z více důvodů. Atmosféra se proměnila, její herečky už také odešly. Bára Lukešová [Barbara] odešla k O. Zajícovi [MDP], kde dělala výborně „Tramvaj do stanice Touha“ [T. Williams, premiéra 15. 11. 2000]. Myslí si, že herci Kašparu ocenili, že Špalek ani JŠ při práci ani později neventilovali ani nenaznačovali rozepře mezi sebou. Celkově si myslí, že principálské osobnosti typu Jakuba Špalka má člověk obdivovat, protože jejich investice je obrovská.
1:06:00	Pedagožka DAMU a ještě znovu Cheb. Začala se více věnovat práci ve škole. Mimo školu zkoušela už jen v době, kdy se ve škole neučilo. Vrátila se take do Chebu. „Večer tříkrálový“ [premiéra 11.10.2008], kromě nedokončeného „Romea a Julie“ jediný její Shakespeare. Tady byl v angažmá jeden z jejích studentů, Václav Liška. Poté nazkoušela ještě „Paní z moře“ [H. Ibsen, premiéra 6. 10. 2012], jediného svého Ibsena. Myšlenka JŠ byla, že v titulu jmenované moře neboli „námoří“ je <i>překladiště snů</i> , základní scénografický prvek byl velký přístavní kontejner, nebyla to zcela vydařená inscenace, udělala příliš mnoho kompromisů.
	KONEC 2. AUDIONAHRÁVKY
Stopáž	VIDEONAHRAVKA

0:33:35	[Videonahrávka se skládá ze 3 částí, natočených za sebou, které bylo nutné oddělit stopkou. Výsledná nahrávka je znovu spojená do jednoho celku.] Vznik a vývoj BodyVoiceBandu. JŠ o genezi práce se studenty DAMU, ze kterých se posléze vyvinul soubor BodyVoiceBand. Klauzury a jejich význam pro studenty. Spolupráce s choreografem Martin Packem. Nápad na inscenování Burianovy „Vojny“. Ta byla take vedlejším produktem doktorského studia JŠ. Vývoj příprav a zkoušení. První verze „Vojny“ byla uváděna jako školní představení v divadle DISK. Překvapila silou ročníku, sdělení přes hudbu, tanec i herectví. Když ročník končil, inscenaci si ponechali a hráli dál, měla asi 50 repríz a hrála se 10 let. Další inscenace: „Letovisko“, „Bubny v noci“, „Láska, vzdor a smrt“, „Meet Flannery“. Putování BodyVoiceBandu Prahou: Baráčnická rychta, Játka78, Venuše ve Švehlovce, Vila na Štvanici. Současný stav BodyVoiceBandu.
---------	--

* Protokol nepředkládá ověřená fakta. Reprodukuje informace v té podobě, v jaké je uvádí narátorka. Případná vnější doplnění jsou odlišena hranatými závorkami.